



art project

“DO BOOMERANGS ALWAYS COME BACK?”

TENTOONSTELLING VAN 21 AUGUSTUS - 2 OKTOBER 2016 IN KASTEEL OUD-REKEM

KUNSTPROJECT

“DO BOOMERANGS ALWAYS COME BACK ?”

De boemerang als een swingende metafoor voor de relaties tussen kunst, kunstenaar en kunstbelever.

Is het de *kunstenaar* die met zijn werk een boemerang naar de toeschouwer werpt?
Gooit het *kunstwerk* — eenmaal geworden en geworpen — zijn brutale bestaan in het gezicht van de maker?
Slingert de *beschouwer* zijn of haar vragen naar het kunstobject?

Of is het dit allemaal — en veel meer? Een universum van acties en reacties: verwarrend, waanzinnig, verlichtend, kippenvellerig en irritant, nihilistisch en allesomvattend, doodstil en oorverdovend?

Feit is dat de curatoren zichzelf afvroegen of, en zo ja, met welke vraag ze na acht zomerexpo's in Kasteel Oud-Rekem zouden terugkeren. Zo slaat de titel daarmee evenzeer op de totale tentoonstelling, als op de kunstenaars en op de mogelijkheid van kunst in onze tijd. En op de bezoeker die voortdurend op zijn hoede mag zijn. Ontwijken of openstaan, raken of geraakt worden, dat is hier de vraag. Samen met ontelbare “andere vragen” die als boemerangs door de ruimtes suizen.

Govert Derix

Cover image includes selfportrait 1982, Tony Cragg

Curatoren: Annemie Van Laethem | Erik Croux

www.forumtri.be

DEELNEMENDE KUNSTENAARS:

Tony **Cragg**

Atousa **Bandeh**

Melanie **Bonajo**

Persijn **Broersen** & Margit **Lukács**

Ergin **Cavusoglu**

David **Czupryn**

Ella **De Burca**

Paul **Drissen**

Elias **Ghekiere**

Gluklya

Hetty **Huisman**

Nikita **Kadan**

Ola **Lanko**

Oleg **Matrokhin**

Milena **Milosavljevic**

Hilde **Overbergh**

Hyesoo **Park**

Stefan **Peters**

Miguel Angel **Rios**

Stéphanie **Saadé**

Lydia **Schouten**

Hanne **Van Dyck**

Gaston **Wuestenbergs**

Stephen **Willats**

TONY CRAGG

[1949 LIVERPOOL, GB – WOONT EN WERKT IN WUPPERTAL, D]

Ondanks het feit dat het oeuvre van Anthony Cragg uiterlijk zeer verscheiden is, komen zijn sculpturen toch tot stand vanuit één gemeenschappelijk inhoudelijk streven. Craggs werk gaat over de relatie tussen mens en omgeving, meer bepaald de objecten en materialen in die omgeving. Het werk "Selfportrait With Bottles And Bricks" bestaat uit een aantal gevonden plastic voorwerpen die zorgvuldig zijn samengebracht in een figuratieve vorm, namelijk die van een mens. Het werk dateert uit 1982, een periode waarin Cragg zich vooral van gerecycleerde objecten bedient. De titel van het werk verwijst naar het genre van het zelfportret. Dit valt hier echter niet te verstaan als een portret van een individu, zoals bij de traditionele schilderkunst. Het moet eerder worden bekeken als een onderzoeksveld waarbinnen de mens in relatie komt te staan tot zijn omgeving en de voorwerpen in die omgeving. De moderne mens ziet zich volgens de kunstenaar omringd door talloze producten en materialen waarmee hij geen band heeft, enerzijds omdat hij geen inzicht heeft in de productieprocessen en anderzijds omdat ze nog te nieuw zijn. Cragg tracht onze relatie met de complexe materiele omgeving heden ten dage, door middel van kunst, te verbeteren.



ATOUSA BANDEH

[1968 TEHRAN, IRN – WOONT EN WERKT IN SHIRAZ, IRN EN AMSTERDAM, NL]

In de afgelopen jaren heeft de Iraanse kunstenaar en filmmaakster Atousa Bandeh een imposante reeks tekeningen, in zowel groot als klein formaat, gecreëerd. Potlood en pen verschillen sterk van de kortfilms die haar reputatie hebben gevestigd. Het belang van een narratief en de aangeboren stimulans om op een beeldende manier verhalen weer te geven komen op een gelijkaardige manier naar boven. Ze verliet Iran op negentienjarige leeftijd en woont en werkt nu in Amsterdam, maar ze weert zich nog steeds tegen opportunistisch gebruik van haar politieke achtergrond. Haar tekeningen zijn verhalen bedolven in de vluchtige lagen van haar herinnering en een voorkeur voor dromen. Ze gooit haar beelden bijna letterlijk op het papier - afbeeldingen



van objecten en portretten die een overdaad aan symbolische associaties herbergen. Deze tekeningen vertegenwoordigen geen normaal verhaal maar visuele poëzie. Het leven, haar leven, gevangen in lyrische lijnen. Uitgedrukt in donsachtige lagen van papier.



MELANIE BONAJO

[1978 HEERLEN, NL – WOONT EN WERKT IN AMSTERDAM, NL]

De Nederlandse kunstenares Melanie Bonajo onderzoekt de paradoxen die inherent zijn aan ideeën van comfort. Door middel van haar video's, performances, foto's en installaties bestudeert de internationaal getoonde kunstenares onderwerpen met betrekking tot hoe de technologische vooruitgang en het consumptie genot gevoelens van vervreemding verhogen, en het gevoel van verbondenheid binnen een individu wegnemen. Gefascineerd door concepten van het goddelijke, verkent ze de spirituele leegte van haar generatie, en onderzoekt ze het verschuiven van de relatie tussen mens en natuur. Existentiële vragen probeert ze te



begrijpen door te reflecteren op onze binnenlandse situatie, ideeën rond de indeling, concepten van thuis, geslacht en houding ten opzichte van waarden. De natuur wordt vaak als hoofdrolspeler behandeld en wordt zodoende een personage met karakter, iemand waarmee de toeschouwer zich kan identificeren.



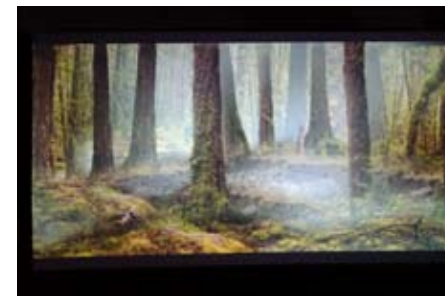
PERSIJN BROERSEN & MARGIT LUKÁCS

[1974 DELFT, NL & 1973 AMSTERDAM, NL RESP. – WONEN EN WERKEN IN AMSTERDAM, NL]

Het scala van media waarbinnen het kunstenaarsduo Broersen en Lukács werkt is vrij breed en beslaat vooral video, animatie en grafische kunst. Hiermee produceren ze een groot arsenaal aan werken die reflecteren op

de manier waarmee we de natuur afbeelden binnen een samenleving die steeds meer virtueel wordt. Via ingewikkelde lagen van gefilmde beelden, digitale animatie en afbeeldingen ontleent uit de media proberen zij aan te tonen hoe de werkelijkheid, (massa)media en fictie sterk met elkaar verweven zijn in onze hedendaagse cultuur. In “Establishing Eden” focust het kunstenaarsduo zich op het moment dat een landschap geïdentificeerd wordt en een hoofdrolspeler wordt in een film. Ze eigenen zich het landschap van Nieuw Zeeland opnieuw toe zoals films als Avatar en Lord Of The Rings dat voor hun hebben gedaan. Fictie neemt hier

de realiteit over; bergen en bossen bestaan enkel nog onder hun cineastische alter ego. Door een architectuur van beeldfragmenten te creëren tonen ze dit Eden als iets van vele mogelijkheden, een illusie die net zo snel tot stand komt als dat hij uit elkaar valt.



ERGIN CAVUSOGLU

[1968 BULGARIJE – WOONT EN WERKT IN LONDEN, GB]

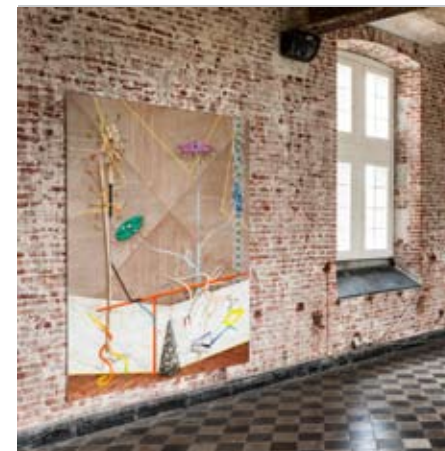
Centraal in de conceptuele kunst van Cavusoglu staan thema's als de notie van plaats, liminaliteit (niet-geaccepteerde of niet-gedefinieerde rollen binnen een cultuur) en de voorwaarden van de culturele productie. Deze thema's verkent hij via een diversiteit aan media, waaronder film-, video- en geluidsinstallaties, schilderijen, beeldhouwwerken en tekeningen. Voor deze tentoonstelling maakte Ergin Cavusoglu een specifieke film, opgenomen in het Kasteel Oud-Rekem zelf, in november van vorig jaar. Het resultaat: "Desire Lines/Tarot & Chess (2016), portretteert de universele patronen van het menselijk gedrag en hun relatie tot het verleden, heden en de toekomst, geïnspireerd door de literaire uitingen verwoord door Italo Calvino in zijn boek "The Castle of Crossed Destinies" (1973). In "Desire Lines/Tarot & Chess" worden de verhalen verteld door een reeks van bewegende beelden en gefragmenteerde stukken van gesproken woord. De interpretaties van de tarot kaarten spelen in op klassieke verhalen zoals Faust, Oedipus, en verhalen van Shakespeare zoals Hamlet, Macbeth en King Lear.



DAVID CZUPRYN

[1983 DUISBERG, D – WOONT EN WERKT IN DUSSELDORF, D]

Alhoewel de techniek van David Czupryn's werk zeker hyperrealistisch is en een gevoel van materiele familiariteit overbrengt bij de toeschouwer, ontdekt men bij het nader bekijken toch dat zijn afbeelding van de werkelijkheid niet levensecht is. Interessant genoeg quoteert Freud in "The Interpretation of Dreams" (1900) een zin van Schubert: "De droom is een bevrijding voor de geest van alle druk van de externe natuur, een loskoppeling van de ziel van alle materiële belemmering". David Czupryn's droomachtige universums hebben hun wortels in de realiteit, maar hij gebruikt ze als een springplank om een fantastische micro kosmos op te roepen. Zo begint de kunstenaar met een studie van planten en mineralen, waarbij hij hun groei en metamorfose opvolgt. Vervolgens gaat zijn aandacht echter naar synthetische materialen, plastieke planten en polymeren oppervlakken. Het stilistische hyperrealisme contrasteert als gevolg sterk met de schimmige onderwerpen: het oog van de toeschouwer aarzelt bij zulke creaties. Zelfs de houten en marmeren oppervlakken, die normaal herkenbaar zouden moeten ogen, bevatten een eng gevoel.



ELLA DE BURCA

(1986 DUBLIN, IRL – WOONT IN BRUSSEL, BE EN WERKT IN GENT, BE)

Via haar praktijk plaats Ella De Burca visuele associaties en contrasten naast elkaar. Hierbij behandelt ze taal als object, en objecten als taal, om de subjectieve aard van de herinnering en de interpretatie naar boven te halen. Haar sculpturale installaties kan je haast mis interpreteren als theatersets, net zoals haar performances verward kunnen worden met theater. Door te spelen met die dramatiek verbeeldt ze dominerende richtlijnen binnen de taal en de cultuur, en haalt ze deze uit mekaar. Haar werken zijn plaats specifiek en maken vaak gebruik van humor om onenigheid te verlichten. Het werk bevindt zich tussen sociale studie en studiopraktijk, waarbij ze elementen uit de geschiedenis ontleent om historische geesten te overstemmen met een hedendaags geluid. Het verhaal begint echter in mekaar te storten wanneer we beginnen te begrijpen dat een beschrijving altijd wankel zal zijn.



PAUL DRISSEN

(1963 OIRSBEK, NL – WOONT EN WERKT IN MAASTRICHT, NL)

Paul Drissen kijkt met een timmermansoog naar het abstracte repertoire van grote voorgangers als Mondriaan of Malevich. Hij improviseert op hun imperfecties en inconsequenties, niet in een verheven of concreet register, maar lichtvoetig en surreëel, tastbaar en sensibel.

Deze schilder laat miniatuurversies van Malevich's suprematistische voorstellingen vrolijk buitelen in zachtroze velden caseïne-temperaverf. Zijn variatie op het vierkant van Josef Albers bezit de zijige uitdrukking van een verwassen zakdoek. Drissen noemde zich lang ghostpainter: een soort schimmenschilder van het modernisme. Maar geschilderd wordt er steeds minder. Drissen cirkelt rondom de onderdelen van een schilderij: doek, frame, lijst, rand, verf en raster, boogje, lijn, kleur, vlak, punt. Zijn gekleurde kaften en knipsels vlijen zich als vlinders op de wand. De kaften laten je

gissen naar wat ze oorspronkelijk omhulden. Je oog blijft haken aan de omtrek en binnenrand, aan de af- en uitsnijdingen, aan de lichtval in de tastbare vouwlijnen en kreukels.



GLUKLYA

(1969 ST. PETERSBURG, RUS – WOONT EN WERKT
IN ST. PETERSBURG, RUS EN AMSTERDAM)

In haar projecten gebruikt Natalya Pershina-Yakimanskaya, beter bekend als Gluklya, conceptuele kleren als instrumenten om een connectie te maken tussen kunst en het dagelijks leven. De installatie Garden Of Vigilant Clothes is een ruimtelijke aanpassing van Gluklya haar

performance voor de Lopukhin Garden in St. Petersburg. Daar vechten burgers tegen het plan van de overheid om het park te privatiseren en een hotel te bouwen waar nu het traditioneel houten huis van de 19e-eeuwse filantroop en humanist Vasily Gromov staat. Voor Gluklya is het park een plek waar kunst en maatschappij op natuurlijke wijze samenvloeien. In het geval van de omstreden Lopukhin Garden, is de aard van het protest zelf verstrengeld met de organische natuur, een vitaal element in het werk. In The Garden Of Vigilant Clothes maakt Gluklya een symbiose tussen planten en men-

sen, en onthult ze hun nauwe relatie en het sociale gedrag van beide soorten. We beïnvloeden elkaar immers zoals we worden beïnvloed door de natuur, en wij beïnvloeden de natuur op onze eigen manier ook. Balancerend op de grens van kunst en humanisme, publieke en private ruimte, beschouwt Gluklya zowel kunst en natuur als een grenzeloze omgeving voor verbeelding en experiment, met allerlei mogelijkheden om de samenleving te verbeteren.



ELIAS GHEKIERE

(1991 HASSELT, BE – WOONT IN ALKEN, BE EN WERKT IN GENT, BE)

Net als de all over compositie van Greenberg in zijn veelheid de leemte oproept – zo ook werkt Elias Ghekiere aan een collectie van visueel-polyfonische elementen die uiteindelijk het non-statement tot gevolg hebben. Deze collectie – reikend van tekening tot object –



belichaamt een corpus van intuïtieve regels dat geen paradoxen schuwt. Flirtend met archetypische motieven en decoratieve elementen juxta-positioneert hij beelden met een onderlinge relatie in zijn eigen praktijk. Deze monoloog is eerder symptomatisch in zijn escapisme dan analytisch in zijn kritiek – wat de uitsluiting van het ‘functioneel of moraliserend’ kunstwerk oproept door zijn afwezigheid.

De fragmentaire retoriek van zijn beeldtaal incorporeert aspecten van modernistische avant garde en modale decoratiedrift en maakt ze tot tools voor onvrijwillige communicatie.

Figuratieve werken spreken onvrijwillig over representatie en de onmogelijkheid om de ervaring in deze of gene medium te vertalen – misschien ligt de focus wel op het nobele gissen, het vertalen als praktijk dat objectiviteit – maar subjectiviteit niet kan uitsluiten.



HETTY HUISMAN

(1941 ZAANDAM, NL – WOONT EN WERKT IN AMSTERDAM)

Hetty Huisman maakt kunstenaarsboeken, gelaagd en vol verwijzingen – ernstig en humoristisch tegelijk. Ze gebruikt tekst en traditionele druktechnieken om haar vocabulaire weer te geven met sporen van feminisme, homofilie, oost-west en man-vrouw-moederverhoudingen. Het concept leegte – als plek waar open vragen en antwoorden kunnen ontstaan en bestaan – staat centraal in haar werk. Wanneer je de kunstenaarsboeken bekijkt van Hetty Huisman dan zitten ze over het algemeen vol verwijzingen naar het vakgebied en de wereld van ceramiek. Ook taal speelt een belangrijke rol. Een onderzoek met ernst en humor: ‘In mijn werk komt de culturele strategie voort uit mijn persoonlijke leven, aldus hebben ook mijn boeken al naar gelang het talent van de lezer een doel. Mijn boeken zijn gelaagd door taal, geluid, materiaal betekenissen, op het eerste gezicht cryptisch en abstract’.



NIKITA KADAN

(1982 KIEV, UA – WOONT EN WERKT IN KIEV, UA)

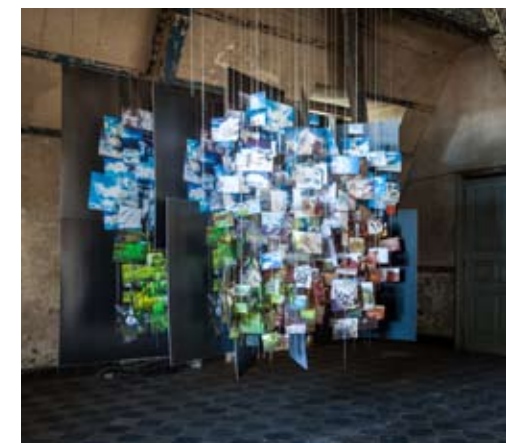
Nikita Kadan verweeft zijn activistisch werk in Kiev met zijn artistieke praktijk. Hij creëert stukken die eerder verkiezen om te reageren op een historisch kader dan op actuele thema's. In de Biënnales van Venetië en Istanbul in 2015 maakte Kadan gebruik van architectuur en geschiedenis om de erfenis van de Sovjet-Unie en de impact van recente Oekraïense gebeurtenissen, in het bijzonder de protesten van de Oranje Revolutie en de daaropvolgende, te behandelen. "In deze periode van het Oekraïense leven zijn de positie van de burger, een normale burger, en de positie van een activist heel dicht bij elkaar komen te liggen", maakt Kadan duidelijk. "Een bewuste burger zijn betekent in deze tijd ook een sociaal-politieke activist te zijn".



OLA LANKO

(1985 CHERNIGOV, UA – WOONT IN AMSTERDAM, NL EN WERKT IN GENT, BE)

De artistieke praktijk van Ola Lanko zoekt de grenzen van visie, begrip en perceptie op. Door deze grenzen te onderzoeken kunnen we een standpunt vinden van waaruit we onszelf anders kunnen bekijken. Utopieën worden gebruikt als uitgangspunt om na te denken over de verschillende mogelijkheden waarop iets kan bestaan. Ola Lanko werkt systematisch, maar combineert op een intuïtieve manier ideeën van rationalisten en romantici in één experiment om de wereld te begrijpen. Ze onderzoekt de notie van het fotografisch beeld en breidt deze zo uit naar fotogenieke installaties en fotografische projecten. Ola verkent parallel kennis en geschiedenissen geconstrueerd door afbeeldingen en een beeldende cultuur. Ze werkt met metaforen, illusies en referenties en herschikt deze in nieuwe niet-lineaire verhaallijnen. De kunstenares is van mening dat, wanneer de wereld steeds verder wordt omgezet in beelden, het noodzakelijk is om een kwalitatieve benadering van het kijken te ontwikkelen en een kritische houding te hebben ten opzichte van beelden en zich bewust te zijn van hun rol in de totale beleving van de omgeving.



OLEG MATROKHIN

[1976 KRASNODAR, USSR – WOONT EN WERKT IN GENT, BE]

Doorheen de geschiedenis heeft de mens diverse manieren ontwikkeld om de ziel te redden, van de schone kunsten tot de psychiatrische geneeskunde. We kunnen stellen dat beiden manieren tegenover elkaar komen te staan bij het beantwoorden van dezelfde vraag, maar soms liggen deze tegengestelden net zeer dicht bij elkaar. Het werk van Oleg Matrochin probeert een synthese te vormen van deze verschillende ideeën over hoe men depressie uit het menselijk lichaam kon verdrijven. Gaandeweg bewees het aanschouwen van het sublieme zoals bijvoorbeeld antiek romeins marmer, als middel tegen depressie vanuit de schone kunsten, ook een depressieve praktijk te blijken en geen oplossing te bieden. In zijn werk bootst hij vanuit dit gedachtengoed antiek romeins marmer na met sculpturen gemaakt uit textiel van de psychiatrische wereld, en gebruikt hij op een symbolische manier de kleur 'wit' die doorheen de geschiedenis de betekenis van onschuld en puurheid had en uiteindelijk gebruikt werd als propaganda middel voor het geweld van het katholicisme. In deze tentoonstelling vond Matrochin het dan ook belangrijk na te denken over, en een link te maken met de geschiedenis van het Kasteel Oud-Rekem dat een vorig leven als psychiatrische instelling kent. Is er in deze tijd een mogelijkheid voor een vast concept van schoonheid, vraagt hij zich af.



MILENA MILOSAVLJEVIC

[1986 NOVI PAZAR, SRB – WOONT EN WERKT IN DUSSELDORF, D]

De kunstenaar Milena Milosavljevic benut voor haar installaties alledaagse objecten, welke dankzij hun samenstelling een abstracte compositie worden, en indirect ook verwijzen naar taal. Het oog van de toeschouwer ontwaart eerst een gezamenlijke structuur, welke zich ofwel op de muur als op de grond bevindt. Pas bij het nader inzien vallen de alledaagse gebruiksvoorwerpen op, zoals bijvoorbeeld verkoold ijzer of rugleuningen van stoelen, waaruit haar installatie is opgebouwd. De vertrouwde objecten winnen plots aan een compleet andere betekenis en die vervreemding leidt op zich naar een andere waarneming van het alledaagse. Zowel de sculpturen als de installaties zijn vaak politiek en sociaal geladen. Het werk "Made of Mistakes" behandelt niet alleen historische maar ook politieke en sociale vragen, vragen over de veiligheid in de maatschappij, na het geweld en de oorlog. Ook het werk "Cardboard City" moedigt de kijker aan om de grond onder zijn eigen voeten te controleren. De enorme sculpturen van de tafels, huizen en menselijke figuren worden geplaatst op gevaarlijk dunne en schijnbaar onstabiele draden die de stabiliteit van alledaagse voorwerpen in vraag stelt.



HYESOO PARK

[1974 SEOUL, KR – WONEND EN WERKEND IN SEOUL, KR]

Park heeft vele projecten gemaakt rond dromen en liefde. Wat er zo treffend is aan haar werk is dat het niet alleen om zichzelf draait maar ook om de interactie met de kijker. Ze wil het publiek vragen om na te denken en dingen uit te vissen over haar en hun leven. Zo ontstaat er een boemerang effect dat niet tot doel heeft haar werk te verklaren maar iets te tonen en de toeschouwer te motiveren kantelpunten in zijn eigen leven te laten vinden. Om dit te kunnen bereiken maakt ze gebruik van een breed scala aan media en vormtaal, en fungeert daarbij vaak als verzamelaar van objecten van mensen, hun verhalen, herinneringen en conversaties. Opvallend in haar werk is het gebruik van elementen uit de wereld van enquêtes om alzo een link te leggen met de intieme informatie van een groot aantal mensen, gaande van thema's als verlies, herinnering, tot hoop, dromen, angsten en de dingen waar mensen spijt van hebben. Een uitzonderlijk boeiende vormtaal.



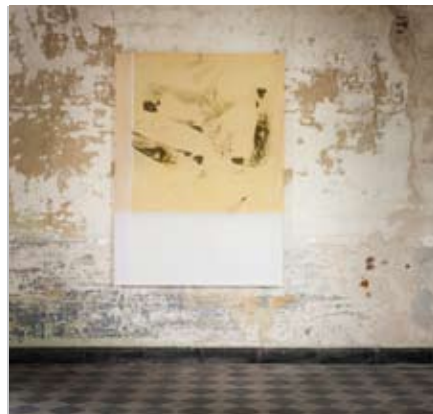
HILDE OVERBERGH

(1964 LEUVEN, BE – WOONT EN WERKT IN LEUVEN, BE)

De composities van Hilde Overbergh brengen werkelijkheidsniveaus die normaal duidelijk gescheiden zijn met elkaar in verbinding: de wereld binnen het doek, de materialiteit van de drager zelf, tapijt, schaduwvlakken en zelfs latwerk dat zich uitbreidt door de ruimte, lopen letterlijk in elkaar over tot één totaalinstallatie. Dat levert een wereld vol bevreemdende para-



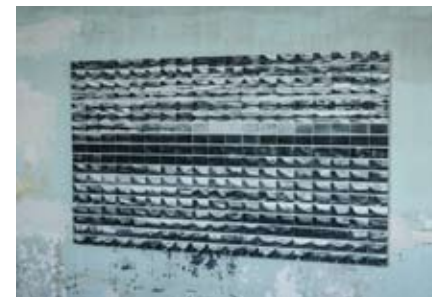
doxen op. Lege transparante vellen worden gevuld door achterliggende doeken en vertonen zo een interne ruimte. Felgekleurde randen van een doek schijnen af op de muur waardoor ook daar een schilder kunstig coloriet ontstaat. Geschilderde hoekpartijen op de muur krijgen door hun driedimensionaliteit de allure van een sculptuur. Het werk van Overbergh sluit zo aan op de bestaande ruimte dat je er midden in lijkt te staan. Als zij in haar werk peilt naar een nieuw begrip van onze omgeving vindt ze die in het besef dat ruimte slechts gecreëerd wordt door het vermogen om open te staan voor nieuwe verbindingen.



STEFAN PETERS

(1978 HASSELT, BE – WOONT EN WERKT IN HASSELT, BE)

Stefan Peters onderzoekt de mogelijkheden van de schilderkunst. Hij brengt het medium terug tot zijn meest elementaire vorm: het gebaar van de penseelstreek. Een schilderij ontstaat immers dankzij de ontelbaren penseelstreken dat met mekaar verward raken, elkaar overlappen en vervagen op de oppervlakte van het doek. Door de penseelstreek autonoom te maken, en de suggestieve mogelijkheden hiervan volledig uit te buiten, demonstreert Peters dat de illusionaire kracht van verf, zelfs kleinschalig, in staat is om complete landschappen, panorama's, rivieren, valleien of een bewolkt hemelruim te roepen. Zijn werk is een betoverende expressie van William Blake's "World in a Grain of Sand". De schilderijen uit Peters laatste serie zijn beklappende landschappelijke tableaux, welke ook beschouwd kunnen worden als een catalogoog van schilderhandelingen en representatie. Het laatste aspect wordt geaccentueerd door de repetitieve patronen van zijn "collage" van kleine schilderijen, welke zowel referenties bevatten naar oude stempel verzamelaarsboeken als naar de rijen aan thumbnails op een smartphone menu.



MIGUEL ANGEL RIOS

[1953 CATAMARA, ARG – WOONT EN WERKT IN MEXICO CITY, MX EN NEW YORK, NY]

Rios' werken spreken zijn primaire bezorgdheden uit over sociale machtsstrijden, geweld en geopolitiek op een intrigerend symbolisch niveau. In zijn meer recente films blijft Rios krachtige metaforen componeren voor geweldadige onderwerpen, een combinatie van controle en toeval om de onzekerheid en de tijdelijkheid van de menselijke conditie te repre-

senteren. Het project "Piedras Blancas" (White Stones) onderzoekt de performance van objecten en materialen gechoreografeerd in een natuurlijk landschap. Onduidelijk van wat ze gemaakt zijn, rollen deze solide zware ballen langs de kant van een berg naar beneden. Hun paden zijn deterministisch bepaald door de bestaande routes in het landschap, kanalen uitgehold door stromen van water door de regen. Vertegenwoordigen deze stenen de aanvoer van drugs vanuit het zuiden naar het noorden over de Amerikaans-Mexicaanse grens? Zijn we getuige van een soort spel, of is het een ramp in de maak? Zijn de hellingen van de paden het effect van economische globalisering

op kansarme bevolkingsgroepen? Vertegenwoordigen deze witte stenen mensen gevangen in een razernij van migratie? Deze vragen kunnen nooit worden beantwoord, maar er is een angstaanjagend gevoel van urgentie in de poëtische plaatsing van beweging en materie.



STEPHANIE SAADÉ

[ACADEMIE DÜSSELDORF, DE]

In het werk van de Libanese kunstenaar Stéphanie Saadé vormt het moment waarop men vervreemd raakt van zijn omgeving vaak het uitgangspunt. Zij onderzoekt de manier, of de vorm, waardoor deze vervreemding ontstaat en maakt deze zichtbaar, net zoals de vormveranderingen van het individu dat door deze vervreemding ondergaat. Zo ontstaat er een proces van kunstmatige nostalgie, waarin vreemde locaties, bekend bij de kunstenaar, samenkomen. De aard van verbanden, hun doortastendheid en hun vergankelijkheid, wordt ondervraagd. De gemaakte knopen en banden vormen paren, maar het wordt nooit een dubbelspel. Singuliere objecten worden samengesteld uit bij elkaar gebrachte verschillen. In deze tentoonstelling toont zij op die manier verschillende sculpturen van alledaagse objecten die veredeld zijn met goud.



LYDIA SCHOUTEN

(1955 LEIDEN, NL – WOONT EN WERKT IN ROTTERDAM EN AMSTERDAM, NL)

Het werk van Lydia Schouten is multidisciplinair. Ze combineert verschillende disciplines en stijlen. In haar werk maakt ze verbindingen tussen heden en verleden die als basis dienen voor een nieuwe interpretatie van sociale relaties en relaties met andere culturen. Personen en verhalen resoneren met elkaar op een tijdslijn. Veel van haar werk heeft te maken met de invloed van de media op ons dagelijks leven. In de tachtiger jaren hanteerde ze de verleidings technieken van de massamedia door een eigen droomwereld te creëren, als vlucht uit de bestaande wereld. In de negentiger jaren was de invloed van de technologische ontwikkelingen op de maatschappij, eenzaamheid van het individu veroorzakend, een hoofdthema. Hoe gaan we om met de vaak zeer dramatische gebeurtenissen, die ons via de media omringen. Op dit moment wil Lydia Schouten als kunstenaar reageren op de schizofrenie van de geglobaliseerde en op informatie gerichte wereld. Onze lichamen kunnen op één plek zijn terwijl onze geest ergens anders is.



HANNE VAN DYCK

(1985 ANTWERPEN, BE – WOONT EN WERKT IN ANTWERPEN)

Het werk 'Re-Imaging a Palm Tree' geeft een van de hoofdthema's in het werk van Hanne Van Dyck weer, namelijk zonder anekdotisch te worden overgaan tot de essentie van beeld en betekenis. Zo roept een palmboom vandaag de associatie met exotische oorden op, maar kent het al sinds de bijbel een oeroude symboliek van rechtvaardigheid, zege en onsterfelijkheid. Een zo zuiver mogelijke weergave van oersymbolen op een eigentijdse manier is wat haar interesseert. Reizen (onder andere naar IJsland, Slovenië) en wandelingen vormen daarbij vaak een van de uitgangspunten voor haar werk en zijn soms direct aanwezig. Daarbij staat het letterlijk en figuurlijk 'in de plek zijn' centraal.



De band met de plaats en de geschiedenis ervan zorgen niet alleen voor een gelaagdheid maar ook voor verschillende interpretaties. Op die manier kan het beeld op een andere manier bestaan dan dat het zich aan ons in de werkelijkheid voordoet om zo tot een eigen artistieke realiteit te verworden. Daarbij tast ze uiterlijke verschijningsvormen en de grenzen ervan af. De vertrouwde betekenis wordt ontwricht en het beeld wordt zo uit zijn context gehaald.



GASTON WUESTENBERGS

(1954 ST.TRUIDEN, BE – WOONT EN WERKT IN ALKEN, BE)

Gaston Wuestenbergs werkt al veertig jaar lang onafgebroken aan een divers oeuvre dat niettemin één geheel vormt: een type “kunstenaarsboeken” bestaande uit reeds 8340 kleurrijke aquarels, 22.390 volgeschreven dagboeknotities, waarnemingstekeningen, stripverhalen, enz. Niet alleen vormelijk is er eenheid, ook het concept van waaruit hij creëert vertoont een snoeiharde logica: een radicaal, ecologisch bewustzijn waarin spinnen, mug-

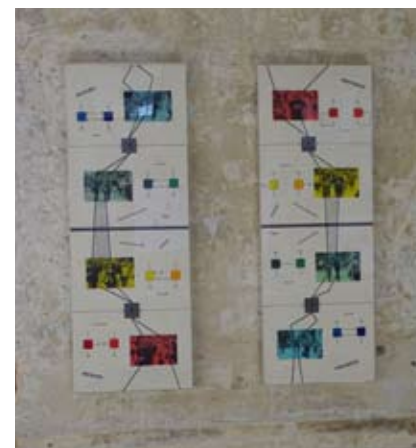
gen, vliegen, motten, schimmels en wormen evenwaardig zijn aan de mens. Uit zijn levendige gesprekken met insecten en observaties van de bonte dierenwereld, put hij inspiratie voor zijn post-romantische natuurlandschappen, apocalyptische verschijnselen, extreme gebeurtenissen, symbool-geladen coincidenties en moderne aanslagen op de vrije natuur. Wuestenbergs werk legt bizarre verbanden waardoor een bijzonder idiosyncratisch universum zich ontsluit.



STEPHEN WILLATS

(1943 LONDEN, GB – WOONT EN WERKT IN LONDEN, GB)

Willats' werk deed ons altijd al op verschillende manieren kijken naar de samenleving tussen mensen. Met zijn laatste groep werken kijken we vooral naar de veranderingen in onze relaties, naar het moment waarin dingen ineens veranderen van de ene staat naar de andere, van vriend naar vijand of van minnaar naar verrader. De nieuwe werken maken gebruik van het grafische format dat Willats in de loop van de laatste twintig jaar heeft ontwikkeld, en bevinden zich allemaal in de context van het stadsleven. Sinds de vroege jaren zestig is Willats bezig met een kritisch onderzoek naar hoe de leefomgeving wordt vormgegeven door het hedendaagse leven. Verscheidene werken handelen dan ook over de lijn die, wanneer gekruist in een relatie, alles verandert, van de ene toestand in de andere, van vertrouwen tot wantrouwen in een handomdraai.







MET DANK AAN:

Alle deelnemende kunstenaars, Kasteel Oud-Rekem, Bouworde Lanaken, Flacc, Erik Croux, Fabian Drieskens, David Maesen, Marie-Claire Lahaye, Edwin Delvoie, Dirk Vanhecke, Bert De Leenheer, Jo Bollen, Esther Lekanne, Mathieu Maesen, burgemeester Marino Keulen, MUHKA, Leyla Akinci, Maianne Van Tilborg, Andreas Schmitten, Rik Peeters, Jan Duerinck, Kristien Eerdekens, Sabien Koklenberg, Koen Castermans, Govert Derix, Erik Van Duffel, Lisa Van Gerven, Kaïn Walgrave.

Deze tentoonstelling wordt opgedragen aan **Leon Hermans** † voor zijn unieke bijdrage aan Oud-Rekem.

Curatoren: **Annemie Van Laethem & Erik Croux**

Info: +32 (0)496 764 808 - vanlaethem@telenet.be - www.forumtri.be

